

Životopis

Pan Jiří Choulík se narodil 30.12. 1960 v Sušici, ale většinu svého života prožil v Dlouhé Vsi. Vystudoval Střední průmyslovou školu strojnickou v Plzni.

V letech 1980 – 1982 absolvoval dvouletou vojenskou službu v Bílině (okr.Most).

Jeho první zaměstnání bylo v sirkárně Solo Sušice, kde pracoval 11 let.

Dále se pohyboval vždy ve strojírenství – konkrétně kovovýroba.

Je to otec 4 dětí.

Poslední 2 roky pracuje v úplně jiném oboru. V Domově se zvláštním režimem (DZR) se stará jako pečovatel o klienty s Alzheimerovou chorobou.

Mezi jeho koníčky patří např. sport, četba nebo kulečnick.

Pan Jiří Choulík má o 13 let staršího bratra Josefa.

Rodinu Choulíků zasáhla osudová rána, když byly bratrovi Josefovi 3-4 roky.

Rodiče Gisela a Josef a také dědeček Johann byli komunistickým režimem odsouzeni za velezradu a museli do vězení.

Žádná velezrada to samozřejmě nebyla.

Maminka byla Němka narozená v Čechách, a tak bylo přirozené, že rodina Choulíků pomáhala německým rodinám, které musely opustit své domovy při odsunu Němců ze Sudet.

Po druhé světové válce „pašovali“ - přenášeli osobní věci, které lidé za hranicemi potřebovali a nemohli si je všechny při odsunu odvézt.

Tatínek pomáhal také v době socialismu převádět lidi přes hranice a maminka s dědečkem o tom samozřejmě věděli.

Tatínek Josef dostal ve vykonstruovaném procesu 12 let vězení. Musel nastoupit i do uranových dolů v Jáchymově, domů se vrátil po sedmi letech s podlomeným zdravím.

Maminka se vrátila po půl roce a dědeček po tři čtvrtě roce vězení.

Odloučení od rodiny a hlavně od malého Josífků muselo být pro všechny velmi těžké.

Když skončil trest i tatínkovi a mohl zpátky domů, vše se pomalu dostávalo do starých kolejí.

Narodil se druhý syn Jiří.

O hrůzách, které tatínek ve vězení prožil se v rodině téměř vůbec nemluvalo.

Život šel dál a rodinu v těžších dobách normalizace udržovala při dobré náladě hlavně hudba.

Tančilo se, zpívalo, dokonce se i vymýšlely posměšné písničky proti komunistům.

Pan Jiří Choulík neměl komunisty nikdy v lásce, raději se jim vyhýbal.

Štěstí bylo, že mohl vystudovat školu, kterou si vybral, přestože byli rodiče ve vězení.

Pak přišla Sametová revoluce.

Té se tatínek Josef bohužel už nedožil, ale celou dobu věřil a doufal, že komunismus padne.

Rodina byla po Sametové revoluci rehabilitována. Maminka pana Choulíka dostala i blahopřání k narozeninám s vlastnoručním podpisem tehdejšího prezidenta Václava Havla.

V době komunismu i po Sametové revoluci rodinu Choulíků často navštěvovali příbuzní z Německa. Po pádu režimu bylo vše volnější a tak se dalo i více cestovat.

Zvláštní setkání, kdy se obrátily karty zažil pan Choulík ve své práci asi před dvěma lety.

Bývalý komunistický předseda strany z Dlouhé Vsi se ve stáří ocitl v domově důchodců odkázaný na pomoc ostatních.

Mezi pečujícími byl i pan Choulík.

Přestože pan Choulík věděl o jeho minulosti, pečoval o něj stejně jako o kohokoliv jiného.

Tohle je jasné vítězství!

Vítězství, které máme napsané i ve státním znaku.

Že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť.

